

« Οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος »

ΕΤΟΣ Β΄.

ΣΜΥΡΝΗ, τῆ 15 Ὀκτωβρίου 1859.

Ἄριθ. 19.

ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΟΥ,

Μεταξὺ τῶν Ἐρυθροχρῶν ἢ Χαλκοχρῶν
Ἰνδῶν τῆς Βορείου Ἀμερικῆς.

ὑπὸ ΠΑΥΛΟΥ ΚΑΝΗ.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Τὸν Σεπτέμβριον, ἀφ' οὗ ἐπισκέφθη τοὺς Βαλλὰ-Βαλλὰ, εὐρέθη εἰς τὸ φρούριον Κολβίλλης. Ἐγγὺς τοῦ καταστήματος τούτου, ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Κολουμβία, κατοικεῖ ἡ φυλὴ τῶν Χουαλπαῦων, ἧτις κυβερνᾶται συγχρόνως ὑπὸ δύο ἀρχηγῶν, ἐξ ὧν ὁ μὲν ὀνομάζεται ἡγεμὼν τῆς γῆς, ὁ δὲ ἡγεμὼν τῶν ὑδάτων, καὶ ὁ μὲν εἶναι περιβεβλημένος τὴν πολιτικὴν καὶ δικαστικὴν ἐξουσίαν, ὁ δὲ εἶναι ἀπόλυτος μονάρχης τῆς ἀλιείας, καὶ ἐπειδὴ ἡ φυλὴ αὕτη δὲν τρέφεται εἰμὴ ὑπὸ ἀτακίων (σαλομόνων) ὁ ἡγεμὼν οὗτος εἶναι τὸ σημαντικώτατον πρόσωπον, διαρκούσης τῆς ἀλιείας. Ὁ ἀτακίος φθάνει εἰς τὸ φρούριον Κολβίλλης, ἀφ' οὗ ἀναβῆ τὸν ποταμὸν Κολουμβίαν ὑπὲρ τὰ ἐπτακόσια μίλια ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν, καὶ εἶναι τοσοῦτον ἄφθονος, ὥστε ἀπὸ Ἰουλίου μέχρι Σεπτεμβρίου λαμβάνουσι καθ' ἑκάστην μυριάδα λιτρῶν ἰχθύων. Ὁ βασιλεὺς τῶν ὑδάτων εἶναι ὁ μέγας ἄρχων τῆς ἀλιείας, τὴν ὁποίαν ἔχει ὡς μονοπώλιον ἐπὶ ἓνα μῆνα, καὶ τῆς ὁποίας τὸ προϊόν διανέμει κατὰ ἴσας μερίδας μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς φυλῆς, λογιζομένων καὶ τῶν νηπίων.

Τοῦ δὲ μηνὸς τελευτήσαντος ἡ ἀλιεία ἀποκαθίσταται ἐλευθέρα, καὶ ἕκαστος παραδίδεται εἰς αὐτὴν δι' ἑαυτόν.

Οἱ Ἴνδοι παρασκευάζουσι τοὺς ἀτακίους κατὰ μεγάλας ποσότητας πρὸς τροφὴν δι' ἑαυτοῦ τοῦ ἔτους. ἀποξηραίνουσι δὲ αὐτοὺς ἀφ' οὗ τοὺς κόψουσι εἰς τεμάχια λίαν λεπτά· παρατηρήθη δὲ ὅτι ποτὲ δὲν μεταχειρίζονται ἄλλας πρὸς ταρίχευσιν τοῦ ἰχθύος, ὡς οὐδ' αἱ λοιπαὶ φυλαὶ πρὸς ταρίχευσιν τῶν κρεῶν τοῦ βουβάλου.

Ἀφ' οὗ ἀνεπλήθη χρόνον τινὰ ἐν Κολβίλλῃ ὁ Κ. Κάνης ἀνέλαθε πάλιν τὴν ὁδοιπορίαν τοῦ Ἰνκα καὶ πάλιν ὑπερῶν τὰ Πητραία Ὄρη. Εἶδομεν ἤδη τὰς δυσκολίας τὰς ὁποίας ὑπέστη καὶ ὅπως ἐτρέψε κίνδυνον κατὰ τὴν πρώτην διάβασίν του. Εἶναι λοιπὸν ἀνωφελὲς νὰ περιγράψωμεν αὐτὰ ἐκ δευτέρου.

Πρῶτον τινὰ εἰς ἐκ τῶν κινῶν αἵτινες συνώδουν τὸ μικρὸν κερβαίνιον τῆς ὁδοιπορίας, ἔγεινεν ἄφαντος· ἦτο δὲ ἐξαιρετικὸς κύων, ἀξιόλογος κυνηγός, καὶ ὑπεραγαπώμενος ὑπὸ τοῦ κυρίου του, ὅστις ἐγένετο περίλυπος· ἀλλὰ πόθεν προῆλθεν ἡ αἰτία τῆς λύπης ταύτης, ἧτις θέλει φανερὰ φυσικωτάτη εἰς τὸν ὅστις ἤξεύρει νὰ ἐκτιμᾷ τὰς ἀρετὰς τοῦ γένους τῶν κινῶν; Προῆλθεν ἐκ τοῦ ὅτι αἱ ζωοτροφίαι εὐρίσκοντο σχεδὸν καταγλωμέναι, καὶ ὁ κύων εἰς τινὰς στιγμὰς καθίσταται διὰ τὰ πειναλέα στομάχια ἡδονικὴ εὐωχία! Διὰ τὴν καταπτώσιν τῆς αὐτῆς ἀπανθρωπίαν, πρέπει νὰ εὐρεθῆ εἰς ἐσχάτην ἀνάγκην. Τροφὴν δὲ καὶ οἱ λοιποὶ κύωνες τῆς συνοδείας, οἱ πιστοὶ οὗτοι φύλακες, ἐδέχθη νὰ σφαγῶσιν ἀνηλεῶς δι' ἑλλείψιν λαγῶν μὲ τοὺς ὁποίους

ήδυνήθησαν να τρέφονται επί τινος ημέρας. Όθεν φαίνεται ότι δεν πρέπει να παίζη τις με την διάταξιν των Πετραίων Όρέων. Τέλος η συνοδία έρθασεν εις την Έδμοντωνα, όπου τα παθήματα αὐτῆς έτελειώσαν.

Ο Κάνης έμεινεν ένταῦθα περίπου τέσσαρας μήνας απολαύων των αναπαύσεων του πολιτισμένου βίου, τουτέστι να κοιμάται έντός κλίνης και να ήκει βέβαιος περί τῆς ώρας του γεύματός του χωρὶς να άποστηρηθῆ έλο-ελώς των συγκινήσεων του Ίνδικου βίου. Ηρκει μόνον να διαδῆ τὸ περιτείχισμα του φρουρίου διά να άπαντήσῃ τὰς φυλάς των έρυθροχρόων και τὰς άγέλας των βουβάλων. Έν τούτοις τὸ ψύχος έπῆλθεν, η χιόνι έκαλυπτε τὸ έδαφος, και ήτο δύσκολον να απομακρύνται τις από την μακαριότητα του πυρός τῆς εστίας. Ίδου και τὰ Χριστούγεννα! Η μικρὰ άποικία ήτοιμάσθη να έορτάσῃ άξιώς την μεγάλην ταύτην έορτήν, άνευ διακρίσεως θρησκευάματος οὐδὲ χρώματος. Ο διαμαρτυρούμενος ιεραπόστολος και ο καθολικός ιεραπόστολος, ο άρχηγός τῆς άποικίας και οί υπάλληλοί του, και ο νέγλος Κ. Κάνης εκάθησαν εις την τράπεζαν. Έδειπνον κατά τον έγγώριον τρόπον. Ίσως δὲ αἱ λεπτομέρειαι μιᾶς εὐωχίας τῆς χώρας ταύτης δεν είναι ανάξιοι περιγραφῆς. Κατὰ πρότον επιφαινεται ο βούβαλος του οποίου τὸ ὕδωμ και η γλώσσα υπεραγαπώνται· μετὰ ταῦτα έρχονται η κεφαλή τῆς δορκάδος, η άγρία νῆσσα, η οὐρά του κάσφορος και ο ίχθυς παρεσκευασμένος με τον μυελόν του βουβάλλου· διά δὲ λαχανικά έχουσι γεώμηλα και γογγυλίδα. Τοιαύτη είναι η εὐωχία των Χριστουγέννων εν Έδμοντωνα· μετὰ δὲ τὸ γεῦμα η αίθουσα άνοιγεται διά πάντας, εἴτε Ίνδους εἴτε Μέτας διά τον χορόν οστις παραινεεται και επί μέρος τῆς νυκτός. Αἱ γυναῖκες των Ίνδων ήλθον ένδεδυμένα τον κάλλιστον ήματισμὸν αὐτῶν, φοροῦσαι εσθήτας δερματίνας κεκοσμημένας με ζωγραφήματα διά χρωμάτων, περιδέραια εκ μαργαριτών, βραχίδια κτλ.

Οί άνδρες έπέδειξαν ὄλην την φιλαρέσκειαν αὐτῶν διά τῆς ποιικίλης διακρίσεως του προσώπου. Ο χορός υπῆρξε λίαν ζωηρός, διότι οί Ίνδοι παραδίδονται εἰς ὄλην ψυχῆς εις πᾶν είδος σωματικῆς, και η άρχησις αὐτῶν δύναται να παραβληθῆ κατὰ την βικαιότητα προς ὅποιαν δήποτε σωματικίαν. Η χορεύτρια άνακηδῆ καθέτως επί τῆς θέσεώς της κρατοῦσα τους πόδας συννηωμένους, εν ᾧ ο χορευτής στρέφεται περίε αὐτῆς γυγαντικαίς βήμασι η μάλλον άπρότοις πηδήμασι. Ο Κ. Κάνης δεν άπηξίωσε να δοιμάσῃ τον χορόν τουτον χοροπηδῶν περίε των νεανίδων τῆς φυλῆς των Κρεών. Μία εἰς αὐτῶν φέρουσα τὸ ποιητικὸν ὄνομα Κουν-νι-ού-μπούμ, ὕπερ εστὶ μεθερμηνεύμενον « Γυνή θεοροῦσα τους άστέρους » τῷ εφάνη τοσοῦτον ὠραία ὥστε εἰζήτησε παρ' αὐτῆς την χάριν του να την εἰκονίσῃ η δὲ εἰκὼν τῆς έρυθροδέρμου τῆς Έδμοντῶνος προετύχθη ὡς σελίς άφιερώσεως εις την πρώτην σελίδα του τόμου,

εν ᾧ ο περιηγητής οὗτος συνήγαγε τοσαῦτα απομνημονεύματα.

Και άλλη τις έορτῆ εφείδρυνε την διαμονήν του Κ. Κάνη εν Έδμοντωνα. Ο άρχηγός του σταθμοῦ τούτου υπάνδρυσεν την θυγατέρα του με τινα εἰλετ.λεμιν υπάλληλον και αὐτὸν τῆς εταιρίας, ὅστις κατῴκει εν τῷ φρουρίῳ Πιτ εις απόστασιν 200 μιλίων εκείθεν. Ένοσεῖται ότι εις τὰς χώρας ταύτας οί γαμβροί δεν εὑρίσκονται τῶσιν προχείρωσ («»). Η άποικία εις την περίστασιν ταύτην παρέστησεν εκ δευτέρου τὰς έορτάς των Χριστουγέννων και την επάυριον τὸ εὐτυχές ζεύγος άνεχώρησε διά τὸ φρούριον Πιτ έντός ὀκτώδων συρομένων ὑπὸ κυνῶν. Τὰ εἰρήματα ταῦτα των ὀποίων αἱ πλευραὶ σύγκεινται εκ δερμάτων βουβάλων δεν χωροῦσιν εἰμὴ ένα μόνον άνθρωπον. Ο ὀδοιπόρος εκτεταμένος έντός του κίβωτίου τούτου ὥσπερ εν λουτρῷ, είναι κεκαλυμμένος με περιγαστριον (ποδιάν) εκ δέρματος η μπλωτῆς. Τέσσαρες κύνες είναι υπεζυγμένοι εις την ὀκτάδα ήτις άπάγεται δρομαίως επί τῆς χιόνος, όπου έμποσησολακῆ εἰς Ίνδων συγκειμένη εφρόντισε να προπαρασκευάσῃ την ὀδόν. Οὗτός εστιν ο άναπτυκτώτατος τρόπος του ὀδοιπορεῖν, ἀλλ' οὐχι και ο ασφαλέςτατος πάντων, διότι οί κύνες άτελῶς ὄντες γεγυμνασμένοι παρεκτρέπονται πολλάκις άμεριμνούντες περί του πολυτίμου φορτίου ὕπερ ενεπιστεύθη αὐτοῖς. Άρκει να έμφανισθῆ ένῶπιον αὐτῶν δορκῆς η άγέλη βουβάλων εις τον ὀρίζοντα· πάραυτα διαγείρεται εν αὐτοῖς η προς τὸ θηρῶν ὀρμηφόρος κλίσις, και ἰδου τὰ υποζύγια εξορμῶσι διά μέσου τῆς χιόνος και φραγγίων προς καταδιώξιν τῆς άγρας. Ο Κ. Κάνης ὅστις συνάδευσε τους νεονύμφους μέχρι του φρουρίου Πιτ εγένετο αὐτόπτης μιᾶς τοιαύτης παραφορῆς καθ' ην εδοκίμασαν πολλὸν κόπον ὡς οὐ επανηγάγωσιν εις την εὐθείαν ὀδόν τὰ άπειθῆ υποζύγια.

Καθ' ὄλην την έκτασιν τῆς βορείου Ἀμερικῆς οί καθολικοί και οί διαμαρτυρούμενοι ιεραπόστολοι εἰσιν αποκαταστημένοι και μετὰ πολὺ ζήλου ένασχολοῦνται εις τον προσηλυτισμὸν των φυλῶν. Ὑπάρχει μάλιστα πλησίον του φρουρίου Βαγκουβερ σχολεῖον διευθυνόμενον ὑπὸ των καλογραιῶν του ελέους· οί δὲ Ίησοῦται, οστινες πάντοτε κατέχουσι την πρωτοπορείαν, έχουσι καταστήματα εις τὰ Πετραία ὄρη. Οί Ίνδοι δέχονται άσμένως τους ιεραποστόλους και τους άγαπῶσι και τους σεβόνται, ἀλλὰ δεν προσηλυτίζονται τόσον εύκόλως. Φαίνεται δὲ ότι και ένταῦθα ὡς και εν πολλαῖς άλλαις χώραις ο ανταγωνισμός, αν ὄχι η έχθροπάθεια ήτις υπάρχει μετὰξὺ των Καθολικῶν και Διαμαρτυρομένων είναι η κυρία αίτία του σχεδόν άρνητικου τούτου αποτελέσματος. Ὑπάγων από Έδμοντῶνος εις τὸ φρούριον Πιτ ο Κ. Κάνης διέτριψε μίαν ήμέραν εις τὸ κατασκήνωμα μιᾶς φυλῆς έρυθροχρόων, των ὀποίων ο άρχηγός διεκοίνωσεν αὐτῷ τὰς έντυπώσεις του περί του χριστιανισμοῦ.

(*) Ὅσον ένταῦθα.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΑΦΑΝΗΣ ΤΟΥ ΚΡΙΜΑΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ.

Όταν απεικδύσωμεν τον πόλεμον την ήρωικήν και ήπποτικήν σημασίαν αὐτοῦ, και θεωρήσωμεν αὐτὸν ὡς ζήτημα κέρδους και ζημίας, θέλομεν εὑρεῖν ότι ο πόλεμος είναι φθοροποιά διασκέδασις και άσωτεία, την ὀποίαν πρέπει να αποφεύγωσι και τὰ πλουσιώτατα των ένθων. Περὶ τῆς δαπάνης του Κριμαϊκου πολέμου και του προς διεξαγωγήν αὐτοῦ χρειασθέντος ὕλικου δυνάμεθα να λάθωμεν ἰδέαν τινὰ εκ των εκθέσεων περί άνδρῶν, πολεμφοδίων, τροφῶν κτλ. ἄτινα εστάλησαν εις τον εν Κριμαία Γαλλικὸν στρατόν. Τὸν παρόντα καιρὸν οί τοιοῦτοι ὕπολογισμοί ενδιαιφέρουσιν ήμᾶς, και δυνάμεθα να δώσωμεν τὰς περί τούτων λεπτομερείας εκ τῆς εκθέσεως του Κ. Βαλλικῆν ὕπουργοῦ του πολέμου τῆς Γαλλίας.

Τὸ σύνολον τῆς δυνάμεως τῆς πεμφθείσης ὑπὸ τῆς Γαλλίας εις τον Ευξείνιον Πόντον συνεποσούτο εις 309,268 στρατιώτας και 41,974 ἱππους. Έκ των πρώτων 70,000 έρονεύθησαν η απέθανον εν τοῖς νοσοκομείοις η άλλως πως εἰζέλιπον. Ὑπολογίζεται δὲ ότι 93,000 πληγωθέντες εθεραπεύθησαν. Έκ δὲ των ἱππων μόνον 9,000 επέστρεψαν εις την Γαλλίαν. Τὰ μεγάλα τηλεβόλα ήσαν 644 εκτός 603 άτινα εχορήγησαν ο στόλος. Τὸ ελαφρὸν πυροβολικὸν διά τὸ πᾶσον τῆς μάχης είχε και αὐτὸ 500 τηλεβόλα, τὰ δὲ ὄλον ὕπῆρχον 4,800 εγχήματα διά τηλεβόλα εκ τῆς Γαλλίας, αἱ δὲ σφαίραι και αὐταί ήσαν άπειράριθμοι. Δύο εκατομμύρια βομβῶν και άλλων σφαιρῶν, 10,900,000 λιτρῶν πυρίτιδος και 66,000,000 φυσικῶν μετὰ σφαιρῶν. Εκτίσθησαν εκάτον κκονοστιχίαι και 50 μιλίων μήκους χαρακώματα, εκτός 10 μιλίων άγροντικῶν ὄχυρωμάτων, και ο μιλίων ὕπογειων διόδων διά μέσου στερεοῦ βράχου.

Η τροφή ήτις επέμφθη εκ Γαλλίας εκτός άλλων τινῶν πραγμάτων μικροτέρας τιμῆς ποσότητος συνίστατο εις 30,000,000 λιτρῶν διπύρου (παξιμαδίου), 96,000,000 λιτρῶν αλεύρου ήτοι 430,000 βαρελίων. 7,000,000 λιτρῶν τεταρτεχυμένου κρέατος, και 14,000,000 λιτρῶν αλατισμένου κρέατος και λιπιδίου. 8,000,000 λιτρῶν έρυσίου, 4,500,000 λιτρῶν καφέ, 6,000,000 λιτρῶν ζαχαρώς, 10,000 ζώντων βοῶν, 2,500,000 γαλονίων οίνου, και περίπου 1,000,000 λιτρῶν τεταρτεχυμένων ὀπωρικῶν, και των ἱππων η τροφή ήτο άπειρος. 470,000,000 λιτρῶν (τουτέστι 85,000 τόνων) ξηροῦ χόρτου, βράμης και κριθῆς 20,000 τόνων γαιανθράκων, ξυλανθράκων, και ήμικεκαυμένων γαιανθράκων (coke). Ὑπῆρχον 150 κίμνοι διά να ψήνωσιν ἄρτον και 140 πιεστήρια διά να πιέζωσι τὸ ξηρόχρστον. Ἄλλος κλάδος μεγάλης δαπάνης ήτο και ο ήματισμὸς συγκείμενος εἰς ήματικὸν άνὰ εκατοντάδας χιλιάδων

νισμοῦ. « Κρίνατε περί τῆς άμηχανίας μου, » τῷ έλεγεν ο άγιος οὗτος, « ο Α. με βεβαίωσεν ότι γνωρίζει την μόνον ὀδόν την άγνοσαν εις τον οὐρανόν, ο Β. λέγει τὸ αὐτὸ περί εκυτοῦ, ὡς και ο Γ. εκαστος δ' εἰς αὐτῶν κηρύττει, ότι οί άλλοι δύο άπακτώνται· τίς λοιπὸν εκ των τριῶν τούτων λέγει την αλήθειαν; νομίζω ότι έπρεπε να συνέλθωσι και να συμβιβάσωσι τὰς διαφορὰς των, και τότε ήθελον ακολουθήσει και τούς τρεῖς αὐτῶν, εἰδεμῆ, θέλω περιμείνει ὡς οὐ γείνη τούτο. » — Ο συλλογισμός οὗτος του έρυθροῦ δεν είναι εσπερημένος λογισμὸς. — « Ημέραν τινὰ, » προσθέτει ο άρχηγός, « και τούτο πρὸ πολλοῦ, άνθρωπος τις εκ τῆς φυλῆς ήμῶν έγινε χριστιανός, και μετὰ θάνατον ὕπηγεν εις τον οὐρανόν των λευκῶν, ένθα ήυρε κατοικίαν άπεριγραπτου καλλονῆς, και οί μὲν λευκοί ένταῦθα ήσαν εὐτυχεῖς άνευρόντες τους συγγενεῖς και φίλους, οστινες είχαν αναβῆ εις τον οὐρανόν πρὸ αὐτῶν, και τὰς ήδονὰς τὰς ὀποίας είχαν γνωρίσει επί τῆς γῆς. Ο Ίνδός ήμῶς δεν μετείχε τῆς εὐδαιμονίας αὐτῶν, τὰ πάντα δι' αὐτὸν ήσαν ξένα, αἱ σκιαὶ των προγόνων του δεν ήρχοντο εις προϋπάντησιν του, και δεν εὑρισκαν οὔτε ψυχῆσιον οὔτε αἰσιάν, και οὐδὲ άλλο τι οὐδὲν εκ των ὅσα εὑρισκαν εν τῇ φυλῇ αὐτοῦ. Ο μέγας Μανιτὸς (*) των λευκῶν ήλέησεν αὐτὸν διά την βαθεῖαν λύπην του και τον ήρώτησε την αίτίαν αὐτῆς, ο δὲ Ίνδός εἰζέθεσεν αὐτῷ τὰ παράπονά του. « Μοι είναι αδύνατον, » τῷ απειρήθη ο άγαθός Μανιτὸς, « να σε σταίλω εις τον οὐρανόν των Ίνδων, έπειδὴ εἰζέλω τούτον, ἀλλὰ θέλω σε άποστείλει πάλιν εις την γῆν, και εκεῖ δύνασαι να εκλέξῃς αν θέλῃς, άλλον οὐρανόν. » — Τοιαῦται δὲ παραδόσεις κυκλοφοροῦσιν μετὰξὺ των φυλῶν επαιζάνουσι τὰ φυσικὰ προσκόμματα, ήτινα άπαντῆ η διάδοσις του χριστιανισμοῦ. Τὸ Μέγα Πνεῦμα τὸ ὀποῖον ὕπσχνηται αἰωνίους θήρας και αἰσιείας δεν θέλει ιδεῖ ταχέως τὸ κράτος του κατετραχημένον ὑπὸ των αποστόλων του άγνωστου Μανιτοῦ. Δυνάμεθα εν Έδμοντῶνι να αποχωρισθῶμεν του Κ. Κάνη και να μη ακολουθήσωμεν αὐτὸν ποσῶς μέχρι των ὀρίων του Καναδά εις την ὀδόν την ὀποίαν διεδράμομεν ήδη μετ' αὐτοῦ. Τὰ επεισόδια τὰ ὀποῖα άπεσπάσασεν εκ τῆς διηγήσεώς του άρκουσι προς άπειρισμὸν των Έρυθροχρόων. Αἱ Ίνδικαί φυλαὶ δεν θέλουν μεταβληθῆ ποσῶς, αν και πάντα τὰ άλλα περί αὐτοῦ μεταβληθῶσι, και ο προσεγγίζων πολιτισμὸς οὐδῶλως επενεργεῖ επ' αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον απομακρύνει αὐτοῦς και σεβέναι την ὀλίγην ζωὴν ήτις απολείπεται αὐτοῖς.

(Έκ τῆς Revue des deux Mondes.)

(*) Ο Θεός.

των οποίων ή άπαρ' όμησης ήθελεν είναι όχληρά, αλλά διά νά δώσωμεν ιδέαν τινά, ό αριθμός αυτών περιστρέφετο μεταξύ 250 και 350,000 εξ έκάστου είδους φορέματος. Διά τό διαπεραστίν ύψος τής Κριμαίας επέμφθησαν 15,000 παλτά έκ μηλωτής προβάτου, 250,000 του αυτού είδους περισκελίδες, και σκιναί διά 250,000 άνδρων. Τά επισάγματα και πεταλώματα παριστώσι και αυτά άπειρον ποσότητα, δηλαδή 80,000 πετάλων και 6,000,000 καρφίων διά πέταλα.

Κατ' ούδέν διαπρέπουσι τοςούτον οί Γάλλοι όσον κατά τόν διοργανισμόν των νοσοκομείων αυτών. Έστειλαν 27,000 κλινών δι' άσθενείς και άλλα τότα στρώματα, και 40,000 έφ'απλωμάτων. Υπήρχεν ύλικόν διά περιττά νοσοκομεία 24,000 άσθενών, 600 κιβώτια έργαλείων, και 700,000 λιτρών ζαυτού, δεμάτων και διαφόρων άλλων τραυματοδεμάτων. Διά δέ τούδ άσθενείς ύπήρχον τά άφρονώτατα έφόδια, οίον συμπεπιεσμένον γάλα, ούσιν του ζωμού (essence de bouillon) κτλ. κτλ. Η δέ δαπανηθείσα χρηματική ποσότης διά τό θέατρον του πολέμου ύπερέβη τάς 11,000.000 λιρών. Ο στρατάρχης Βαλλιάν λέγει πρός τούτους περί γιγαντιαίων ναυτικών προπαρασκευών πρός μεταφοράν του στρατού και των πολεμοφοδίων διά θαλάσσης.

Μεταξύ των πλοίων, άτινα έμίσθωσεν ή Γαλλία διά τήν Κριμαίαν ήσαν και άμερικανικά τινα χωρούντα όλα όμου 40,000 τόνων, συγχείμενα έκ των ήραιοτάτων Άμερικανικών ίστιοφόρων πλοίων και τινων άτμοπλόων τήν έμπορικήν ναυτιλίαν τής Άμερικής; άντημείφθησαν δέ ύπό τής Γαλλίας πλουσιοπαρόχος. Αναλογίζομένων όλων των ταξειδίων άνδρών τε και ίππων και ύλικού, μετεκομίσθησαν ύπό τής Γαλλικής κυβερνήσεως, διαρκούντος του πολέμου επί δύο έτη και ήμισυ 550,000 άνδρων, 50,000 ίππων και 720,000 τόνων ύλικού.

ΘΕΩΡΙΑ ΕΠΗΣΚΟΗΟΥ.

Άρα γηράσκουμεν άεί διδασκόμενοι; Η έρώτησις αύτη ένδιαφέρει τά μέγιστα τό έθνος ήμών. Ίσως οί πλείστοι των άναγνωστών ήμών θέλουσιν αποκριθί καταφατικώς, και ίσως έχουσι δικαίον θεωρουμένης τής γενικής προόδου ήμών, έν μέρει όμως τολμώμεν είπειν, ότι άπατώνται. — Διότι ένφ εις τήν γραμματικήν και αριθμητικήν και λοιπά μαθήματα τό έθνος ήμών εις πολλά μέρη του Πανελληνίου (διότι τά ένδότερα τής Μικρασίας επί τό πλείστον έν σκότει καθέδουσι,) έπροόδευσε μεγάλως βήμασι, μέχρι τούδε ή επί τά πρόσω πορεία ήμών, ός ύμολογήσωμεν, ότι ένεκα περιστάσεων άνεξαρτήτων έκ τής θελήσεως ήμών, έγινε μάλλον κατ' επιφάνειαν και κατ'

επίδειξιν σχολαστικήν, παραμελουμένης κατά μέγα μέρος τής γενικής, βίβλικής και κατά Χριστόν ήθικής μεταπλάσεως του έθνους. Διότι άρκοόμενοι μέχρι τούδε έν ταις κυριώτεραις πόλεσιν εις τό νά επικουρώμεν τήν άλγεθραν και γεωμετρίαν και τόν Όμηρον και Αισχύλον με μουσικήν και χορόν, και ν' άνεγειρώμεν οικίαις μεγαλοπρεπει, εφάνημεν κοιμώμενοι ύπνον Έπιμενίδειον ως πρός τά άφορώντα τήν γενικήν, βίβλικήν και ζωογόνων εκπαιδευσιν του έθνους, τήν από του χειρόνακτος λαού άρχομένην και ήτις μάλιστα έμποιεϊ δύναμιν και ευμερίαν εις τά έθνη. Ναί, φίλοι όμογενεϊς, ός μή άπατώμεν πλέον έκυτούς; τό πλείστον του μεγάλου και ευγενούς έργου ήμών μένει εισέτι άνεκτέλεστον, και έν αυτοις τοις προκταίσις τής ευδαίμονος Σμύρνης, και έν ταις κόμισις των περιχώρων αυτης πολλαχού στερούνται των απαιτούμενων σχολείων, τά δέ τέκνα των πενήτων αυξάνουσιν ως άκνυθαι και τρίβολοι έν τφ μέσω τής κοινωνίας ήμών, ουδέμιαις κηδεμονείαις απολαύοντα.

Από τινος ήδη χρόνου ήρξισε νά γίνεται πολλή λόγος περί βελτιώσεως του κλήρου και, περί θρησκευτικής άγωγής των τέκνων, και περί τής από του άμβωνος διδασκαλίας του θείου λόγου, αλλά φαίνεται ότι αι προτροπαί του Έλληνικού τύπου και ιδίως αι του Ευαγγελικού Κήρυκος μέχρι τούδε όλίγον επενήργησαν εις τήν πνευματικήν αναζωογόνησιν τής εκκλησίας ήμών. Αναγκαζόμεθα νά περιμένωμεν τήν μεγάλην τσακαρακστήν να ακούωμεν του και του ρηχηγρητρίουε τινάς λόγους, άνθ' ών ήθέλωμεν μυριάκις προτιμήσειν άπλην άναγνώσιν των κυριακοδρομίων του άοιδίμου Θεοτόκου, ή παράφρασιν των λόγων του θείου Χρυσόστομου.

Έκ περάτων τής οικουμένης προσέρχονται ήμιν ήραπόστολοι, οτινες και μέχρι των ερήμων τής Άφρικής εισόδουσι, και τά μακρά τείχη τής Κίνας υπερπηδούσι, και εις τούς οδόντας των ανθρωποφάγων τής Πολυνησίας εκθέτουσι τάς σάρκας των, ήμεις δέ ουδέ πέραν τής ξινός ήμών επεκτεινομεν τό βλέμμα να ιδώμεν τάς αληθείς ανάγκας του παρά Θεού εμπιστευθέντος ήμιν λαού, και σπεύσωμεν πρός θεραπείαν των πλιγών ήμών. Τη αληθεία φρονούμεν ότι πός Έλληνα καυχώμενος επί διανοητική ζωή ώφειλε νά ηναι ήραπόστολος έντός του κύκλου αυτού, δραττόμενος πάσης ευκαιρίας εις τό νά προάγη τά πνευματικά συμφέροντα του έθνους αυτού, εξ ών και τά ύλικά άφεύκτως πηγάζουσιν. Είθε ακουσθείμεν!

ΤΟ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΝ ΚΥΜΒΑΛΟΝ.

Πρό τινων ήμερών προσελήθην από τήν εξοχλήν ύπό τινων φίλων μου κατοικούντων έν τή

πόλει! Έν τή οικογενεία ύπήρχον τρεις νεάνιδες έκτός μικροτέρων τέκνων. Έπειδή δέ ήμεθα φίλοι τής μουσικής διήλθομεν μέγα μέρος τής νυκτός άδοντες και κρούουσαι τό κύμβαλον και εις τήν προσήκουσαν ώραν άπεσύρθημεν να αναπαυθώμεν. Έπειδή δέ υπερηγαπώμεν ύπό τής οικογενείας, ουδέν έκ των κορασιών ήθέλησε νά αποχωρισθί απ' έμου, και ούτως άντι νά ύπάγω νά κατακλιθώ εις τό προσδιορισθέν δι' έμέ δωμάτιον άπεφασίσθη νά μείνω εις τό δωμάτιον αυτών, όπου ύπήρχε διπλή κλίνη, και άντι νά αποκοιμηθώμεν παρευθής εκείμεθα συνομιλούσαι επί τινας ώρας. Αίφνης ή Άμαλίτσα ήφατο του βραχιόνός μου έν τφ μέσω περιεργοτάτης διηγήσεως περί του μελοδράματος, και μοι είπε «Κλεάνθη ακούεις;»

— Τί ν' ακούσω; Έγώ δέν προσέχω εις τήν όμιλίαν των ανθρώπων, όταν δέν όμιλώσι πρός έμέ, είπον υποθέτουσα φυσικφ τφ λόγω ότι όμιλει περί τής Μαργαρίτας και τής Φανής, αιτινες ήσαν έν τή έτέρη κλίνη.

— Να, κορίτσια, ακούσατε τώρα, δέν ακούετε; κάποιος παίζει τό κύμβαλον.

— Ποιος ήμπορεί νά ηναι; είπεν ή Άμαλίτσα. Διατί δέν τό εκλειδώσε, Φανήτσα; Είναι δική σου δουλειά.

— Τό εκλειδώσα, είπεν ή Φανήτσα, και τό κλειδί είναι 'ς τήν τσέπην του φορέματός μου.

Τούτο βέβαια ήμεις δέν ήδυνήθημεν νά πιστεύσωμεν, εκείνη δέ τρέμοσα από κεφαλής μέχρι ποδών ήγέρθη έν τφ σκότει και εύρε τήν εσθητά της και τήν κλειδα έντός του θυλακίου της, και πάντα ταύτα ένφ ήκούομεν τό κύμβαλον, κρούμενον κατ' ανιούσας και κατιούσας άπλάς κλίμακας και έκπέμνον θαυμασίαν τινά ποιότητα ήχου όμοιάζοντος μάλλον πρός τήν του μουσικού κιθωτίου ή πρός άλλο τι.

Είγομεν ακούσει περί στοιχείων και εξωπερικών, και ήμεθα υπερέβδαιοι ότι ύπήρχόν τινα έν τή οικία, διότι δέν ήτο πιθανόν τό νά έγερθώσι τά παιδιά έν εκείνη τή ώρα τής νυκτός. "Οθεν άπεφασίσθη κρατούσαι ή μία τήν άλλην από τήν χειρα νά εισέλθωσιν εις τό δωμάτιον του πατρός. Καθ' όλον τούτο τό διάστημα αι κλίμακες εξηκολούθουν κρούομεναι επί του κυμβάλου ως νά ειχε διαταχθί τις νά γυμνασθί επί μίαν ώραν. Κατωρθώσαμεν νά εξυπνίσωμεν τόν Κύριον Β. και μετ' όλίγα λεπτά εξήλθε κρατών φως έν τή χειρί; κατετάχθημεν όπισθεν αυτού, συγκρουομένων των οδόντων ήμών ύπό τρόμου, άλλ' έπειδή τώρα είγομεν άρξένα προσάτιν, ή περιέργεια ήμών ήτο μείζων ή πρότερον. Εισήλθομεν εις τήν αίθουσαν, τό δέ κύμβαλον εύρομεν κλειστόν, ένφ ή κλίμαξ εξηκολούθει νά παίζει τακτικώς και διακεκριμένως. Ο πατήρ εκθαμβος εξήτησε τό κλειδίον αλλά τά κοράσια εκράνυσαν όμοθυμαδόν.

— Μη τ' ανοίξεις, παπάκι, πρέπει νά έχη κανένα στοιχειό μέσα.

Ο τόνος τής μουσικής τώρα μετεβλήθη όλotelώς, και όμοιάζε πάν άλλο παρά ανθρωπίνην μουσικήν. Αί κλίμακες εκρούοντο έντονότερον και κατά πᾶσαν διεύθυνσιν, και άπασαι ώρμήσαμεν πρός τήν θύραν. Άλλ' ό Κύριος Β. όστις δέν έπίστευεν εις φιλόμουσα στοιχεία, έπλησίασε και ήνέφεξε τό κύμβαλον, και άνεβόησε πάραυτα' ω Θεέ! δέν είναι άλλο παρά ένα ποντικάκι.

Έγελάσαμεν τότε οξύτατα και κραυγάζουσαι εξητήσαμεν να ιδώμεν τό ποντικάκι τόν signor maestro di piano forte, άλλ' εις μάτην, έγινεν άφαντος.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΑΙ ΓΛΩΣΣΑΙ.

Ο αριθμός των επί τής γής λαλουμένων γλωσσών δέν είναι έντελώς γνωστός. Υποτίθεται μόνον ότι ύπάρχουσιν έν όλω τφ κόσμω περί τάς διασχιλίας. Διά προσεκτικής εξετάσεως και συγκρίσεως άπασαι αι γλώσαι αυται κατετάχθησαν ύπό εξ ή έκτώ διαιρέσεις, ή οικογενείας, και είναι πολύ πιθανόν, ότι ή πρόδος τής φιλολογίας θέλει ελαττώσει τάς διαιρέσεις ταύτας.

Αί διαιρέσεις αυται εισίν:

1) Η ΣΧΕΜΕΤΙΚΗ οικογένεια, περιλαμβάνουσα τήν Έβραϊκήν και τάς διαλέκτους αυτης, τήν Νεαν Έβραϊκήν και Σαμαριτικήν τήν Συριακήν και τάς διαλέκτους αυτης τήν Άραβικήν και τάς διαλέκτους αυτης.

2) Η ΙΝΔΟ-ΕΥΡΩΠΑΙΚΗ οικογένεια περιλαμβάνουσα τήν ΜηδοΠερσικήν και τάς διαλέκτους αυτης, τήν Περσικήν Άρμενικήν κτλ. Τήν Τευτοικήν και τάς διαλέκτους αυτης, τήν Γοθικήν, Άλεμανικήν, Γερμανικήν, Σαξωνικήν, ΆγγλοΣαξωνικήν, Άγγλικήν, Ολλανδικήν, τήν Ισλανδικήν, Σουηδικήν, Δανικήν, κτλ. Τήν Σανσκριτικήν και τάς διαλέκτους αυτης τήν ΈλληνοΛατινικήν ή ΓραικοΛατινικήν και τάς διαλέκτους αυτών, τήν αρχαίαν και νεαν Έλληνικήν, τήν Λατινήν, Καταλωνικήν, Ιταλικήν, Γαλλικήν, Ισπανικήν, ΙουδαιοΙσπανικήν, Πορτογαλικήν και άλλας. Τήν Σλαβονικήν και τάς διαλέκτους αυτης, τήν Βλαχικήν, αρχαίαν Σλαβονικήν, Ρωσικήν, Βοσνιακήν, Βουλγαρικήν, Βοημικήν, Πολωνικήν, ΙουδαιοΠολωνικήν, τήν Αουθιανικήν, Σαμογετικήν, και άλλας. Τήν Κελτικήν και τάς διαλέκτους αυτης, τήν Ιρλανδικήν, Σκωτικήν, Βρετανικήν και άλλας.

3) Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΩΝ ΜΟΝΟΣΥΛΛΑΒΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ όμιλουμένη εις τά ΝοτιοΑνατολικά μέρη τής Ασίας ύπό εθνών Μογγολικής καταγωγής, και περιλαμβάνουσα τήν Κινεζικήν και

13 διαλέκτους αὐτῆς. τὴν ἸνδοΚινεζικὴν καὶ τὰς διαλέκτους αὐτῆς τὴν Θιβετικὴν καὶ τὰς διαλέκτους αὐτῆς.

4) Ἡ ΟΥΓΓΡΟΤΑΡΤΑΡΙΚΗ περιλαμβάνουσα τὴν Φινικὴν καὶ τὰς διαλέκτους αὐτῆς, τὴν Φιλανδικὴν, Ουγγρικὴν, Λαπωνικὴν, Νορβηγικὴν καὶ τὰς διαλέκτους αὐτῶν τὴν Τουγκουσιανήν, τὴν Τουρκικὴν καὶ τὰς διαλέκτους αὐτῆς, τὴν Κανκασίαν (ἀρχαίαν Γεωργιανήν, καὶ ἄλλας,) τὴν Ὑπερθύρειον, τὴν τῶν Ἀσιατικῶν γήσων, (Ἰαπωνικὴν τῆς Κορέας καὶ ἄλλας.)

5) Ἡ ΠΟΛΥΝΗΣΙΑΚΗ ἢ ΜΑΛΑΥΚΗ περιλαμβάνουσα τὴν ἸνδοΜαλαυκὴν (Μαλαυκὴν καὶ ἄλλας,) τὴν τῆς Πολυνησίας (τὴν τῆς Νέας Ζηλανδίας, Ταχίτης, Σανδουϊκῶν νήσων, τῶν Φηγῶν καὶ ἄλλας.)

6) Ἡ ΑΦΡΙΚΑΝΗ περιλαμβάνουσα τὴν Αἰγυπτιακὴν (Κοπτικὴν, Σαχιδικὴν καὶ ἄλλας) τὴν Λιβυκὴν καὶ τὰς διαλέκτους αὐτῆς τὴν Νοβιακὴν καὶ τὰς διαλέκτους αὐτῆς τὴν Δισιοικικὴν ἢ Νιγριτικὴν καὶ τὰς διαλέκτους αὐτῆς, τὴν Καφραριακὴν καὶ τὰς διαλέκτους αὐτῆς, τὴν Ἀφρικὸ Ἀθουσιανικὴν.

7) Ἡ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ περιλαμβάνουσα τὴν γλώσσαν τῶν Ἑσκιμῶ καὶ τὰς τῶν Ἀγκατακαῶν, τὴν τῶν Ἰροκουῶν, τὴν Σιῶν, τὴν Ἰλαριδαρικὴν, Πάνις, τὴν Καριβ-Ταμαραγονέ, τὴν Μαῦαν, τὴν Μεξικανικὴν, τὴν Περουβιανικὴν, τὴν Γουαράνι καὶ ἄλλας.

(Ἐκ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς.)

II ΑΠΟΘΗΚΗ ΤΩΝ ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ, ΚΑΙ ΟΙ ΜΑΓΑΖΙΝΙΕΡΙΑΕΣ ΑΥΤΗΣ.

Πρὸ τριῶν περίπου ἐβδομάδων ἀνέτειλε πάλιν ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος τῆς Σμύρνης ἡ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐκδιδόμενη ἐνταῦθα ὑπὸ Ἀμερικανῶν Ἱερραποστόλων « Ἀποθήκη τῶν ὠφελίμων γνώσεων » ἢ κάλλιον εἰπεῖν ἀνωρύθη ἐκ τοῦ τάφου αὐτῆς ὑπὸ τριῶν νεαρῶν διδασκάλων τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς, λίαν ἐνδιαφερόντων τὴν κοινωνίαν ἡμῶν διὰ τὴν νεότητά αὐτῶν μάλλον ἢ δι' ἄλλο τι· ἀλλ' ἀνώρυξαν τὴν μακαρίτιδα οὐχὶ πλέον σεμνήν καὶ εὐσεβῆ ὡς τὸ πρότερον, καὶ τοὶ ὑπὸ ἑτεροδόξων ἐκδιδόμενοι, ἀλλὰ σωληκρόβροτον (ὡς ἐκ τοῦ τάφου) μεστὴν κακοζήλου δυσωδίας, καὶ ἐκ προσιμίων ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς εὐσεβείας ὑποσκάπτουσαν τὰ θεμέλια τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως.

Κοσμεῖται ὅμως τὸ ἐξώφυλλον αὐτῆς ὑπὸ τῶν πρῶτων ὀνομαζόντων τῶν σοφῶν συντακτῶν αὐτῆς, ἀντιστοιχοῦντων πρὸς τὰ τῶν συντακτῶν τῆς Πανδώρας ὡς ἐξῆς:

ΚΑΣΙΜΑΤΗΣ(*), ΒΟΝΤΣΙΑΝΗΣ, ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ. (Ραγκάβης) (Παπαρβρόγπουλος) (Δραγοῦμης).

Οἱ Κύριοι οὗτοι νομίσαντες, ὅτι τὰ κέρδη τῆς δημοσιογραφίας εἶναι Καλιφορνικὰ μεταλλεῖα, ἔσπευσαν νὰ συμμερισθῶν αὐτὰ μετ' ἡμῶν παραμελοῦντες τὰ διδασκαλικά αὐτῶν καθήκοντα, καὶ ἤρχισαν νὰ διαδίδωσι τὰ προϊόντα τῆς πολυμαθεῖας αὐτῶν καταχρώμενοι τῆς φιλοτιμίας τῶν γονέων τῶν μαθητῶν, διὰ τῶν ὁποίων τοῖς ἐπεμψαν τὰ πρῶτα φυλλάδια, ἀγγαρεύσαντες αὐτοὺς ὡς οἱ Ἰουδαῖοι τὸν Κυρηναῖον Σίμωνα, ἵνα φέρῃ τὸν σταυρὸν τοῦ Ἰησοῦ εἰς Γολγοθᾶ.

Καὶ ἡμεῖς μὲν ἵνα μὴ φανῶμεν (ὡς αὐτοὶ) ὅτι κεραμεῦσι κοτόμενοι, ἐπέσχον τὴν ἐπιτομήν αὐτῶν ὡς « ἄγρια ἄλογα ζητοῦντα νὰ διώξωσι τὰ ἡμέρα, » πρῶτον μὲν προσέβηλον ἡμᾶς πλῆγίως, γράψαντες κατὰ τῶν μυθιστορημάτων, διότι μεταφράζομεν τὰ τοῦ Λονδίνου Ἀπόκρυφα, ἐσχάτως δὲ καὶ ἀπ' εὐθείας δι' ἄρθρου ὄζοντος Λαίλιου. Δὲν ἀπαιτεῖται πολλὴ ἐξυδέρκεια διὰ νὰ ἴδῃ ὁ ἀνγνωστής ἐν τῷ ἀρθρίδιῳ τούτῳ τὸν Μαστοροχοριστοφῆν κεκρυμμένον ὀπισθεν τῆς σκηπῆς, καὶ κάμνοντα τὰ κοπέλλια τοῦ νὰ χορεύωσι ἅν μαριονέταις ἢ παραγκιόζιδες τοῦ βραμαζανίου. Οὕτω λοιπὸν cento brandi contro un sol ἔχομεν τὸν Ἐλέω Θεοῦ Γυμνασιάρχην πάσης Σμύρνης con tutta la sua bottega ἐναντίον ἡμῶν, ἐναντίον ἑνὸς μύρμηκος ἀνδρῶς οἴτινες « οὐδὲ κἄν συλλογίζονται ἂν ὑπάρχωμεν ἐν τῷ κόσμῳ, » ἀνδρῶς οἴτινες δικαιωρίζουσι τὰ ὀνόματα αὐτῶν διὰ τοῦ « Αἰῶνος » καταδεικνύοντες· « ἡλίου φαινότερον » ὅτι (τοιούτων φωστῆρων λαμπόντων ἐν αὐτῇ) ἡ Εὐαγγελικὴ Σχολὴ δύναται νὰ ἀμιλλᾶται πρὸς τὰ κάλλιστα γυμνάσια τῆς Ἑλλάδος! Ποιὸς παιῶν τὴν νύμφην μας; ἡ τζιμπιθὴ ἢ μάνα της.

Τὸ δὲ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀρθρίδιον φέρ' εἰδῶμεν τί λέγει, ἀφ' οὗ παραλείψομεν τὸ ἐπὶ κεφαλῆς αὐτοῦ χωρίον τοῦ « Γερου Λιμπέρι » τὸ ὁποῖον οὐδ' ὄλωσ' ἐφαρμύζεται εἰς ἡμᾶς.

Βλέπομεν μὲ λύπην μας τὸν συντάκτην τοῦ Φιλοκάλου κύριον Ν. Κορτόπουλον ἀπὸ ἐνὸς μητιόδ' ἐκτραχηλιζόμενον (νομίζει τις ὅτι ἀκοῦει Ἐβραίου δερνομένου) καὶ καταφρονοῦμενον κατ' ἀνθρώπων οἴτινες οὐδὲ κἄν συλλογίζονται (οἱ ἀτυλλόγηστοι) ὅτι ἵπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ.

Τόσον ἀκατάδεκτοι!!!

Παραπέμπομεν λοιπὸν τὸν θεοπερβόλητον Γυμνασιάρχην Σμύρνης εἰς τὸν ἐξυποκειμενοῦμενον καὶ ἐξαντικειμενοῦμενον λόγον του, ἐν πανύ πεπνυμένως διὰ βινοσθόγγου καὶ δεσποτάδικης ἀπαγγελίας (ἀναπληρούσης ἄριστα πᾶσαν ἔλλειψιν χάριτος καὶ δυνάμεως) ἐξεφώνησε τὸν παρελθόντα Ἰούλιον πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν δημοσίων

(*) Ὁ Γ. Α. Κασιμάτης εἶναι ἀπερίγραπτόν τι ὄν, καὶ ἀμφιβάλλομεν ἂν ὁ Buffon ἤθελε κατατάξει αὐτὸν μετὰ τῶν μερόπων ἀνθρώπων. Ἦθεύσει στραβὰ κούτσά δύο ἢ τρεῖς Ἀγγλικὰ καὶ ἄλλα τόσα Ἑλληνικὰ εἶναι ὅμοιοι ἀρριστεντικῆς τῆς Ἀποθήκης.

(**) Ἡ Ἀμύθητα καὶ ἐφημερίδες τινὲς τῶν Ἀθηναίων ἀπέλαζαν ἡμᾶς τοῦ κόπου τούτου ἐγκαρίωσι.

ἐξετάσεων· παραγορεύμεθα ὅτι τοῦλάχιστον τότε κατεδέχθη νὰ συλλογισθῇ ὅτι ὑπάρχομεν. Τὰ δὲ πλῆγόνια αὐτοῦ ἐσυλλογίζοντο ἴσως ὅτι ὑπάρχομεν, ὅτε ἐσχάτως μᾶς ἐζήτησαν συγγνώμην μετὰ λύπης, διότι ὁ μᾶστορας αὐτῶν τοὺς παιθηνάγκασε νὰ τοιχοκολλήσωσι τὴν περὶ τῶν σιδήρων καὶ ἐπιτροχάδων ἀγγελίαν του εἰς τὴν Ἀποθήκην των. — Τί νὰ κάμωμεν; μᾶς ἔλεγον, — γνωρίζετε τὴν δυσάρετον θέσιν μας, Κ. Κορτόπουλε! — Καὶ ταῦτα χωρὶς νὰ φοβῶνται μήπως τοὺς κόψωμεν τὸ κεφάλι. Φέρ' εἰδῶμεν καὶ τί ἄλλο λέγει τὸ ἀρθρίδιον.

Ἀλλὰ κατ' αὐτὸν οὗτοι ἐπραξαν ἀμάρτημα, διότι ἡ πρόθεσις των ἐπιθυμοῦντων, ὡς καὶ ἄλλοι (ὄχι ἡμεῖς βέβαια) νὰ συντελέσωμεν εἰς τὴν διαπονητικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἔθνους των, ἔενχε ν' ἀντιβαίῃ εἰς τὰ ἰδιαίτερα τῶν συμφέροντα.

Ἐνταῦθα δὲ συμβαίνει τὸ τῆς παροιμίας ἀφωνάξουσιν οἱ κλέπται διὰ νὰ φοβῆθῃ ὁ νοικοκύρης. Ἦμεῖς, γεννάδι, διὰ μυρίων πλῆγιον τρόπων ἀνεγκλήτως μᾶς προσβάλλετε, μᾶς προκαλεῖτε εἰς πάλιν καὶ ἔπειτα μᾶς κάμνετε τὸν μισεκακόμυρον.

Νὰ συντελέσωμεν εἰς τὴν διαπονητικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἔθνους των.

Συντελεῖτε οὖν ὀλίγον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἀσελγείας διὰ τῶν περὶ γάγου φυσιολογικῶς ἐξεταζόμενου ἀρθρῶν σας. Αἱ περιγραφαὶ σας εἶναι ἱκαναὶ νὰ διεγείρωσι καὶ οὐτὰς τὰς κεκοιμημένας ὀφθαλμοὺς τῶν πολιστρίων ἀναγνωστῶν ἡμεῖς δὲ ἐμβάλλετε αὐτὰ εἰς τὰς χεῖρας τῆς νεολαίας! Ὅταν δὲ κατὰ τὰς ἀριετικὰς συμβουλάς ὑμῶν (ὅρα Νέας Ἀποθήκης ἀρθ. 4. Προσίμιον) παύσωσιν οἱ μαθηταὶ καὶ λοιποὶ συνδρομηταὶ καὶ ἀναγνωσταὶ ὑμῶν τοῦ νὰ πιστεύωσιν εἰς Ἄσθη, εἰς δαίμονας, εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον κτλ. τί θέλομεν γίνεαι τότε, ὦ μοιρῶν μορότεροι! Ἐπειτα δὲ μᾶς πταίουσιν τὰ μυθιστορήματα!

Ἐτεχε νὰ ἀντιβαίῃ εἰς τὰ ἰδιαίτερα αὐτοῦ συμφέροντα.

Δὲν ἐνοῶ κατὰ πόσον τὰ σιδήρη καὶ ἐπιτροχάδων ἠδύναντο νὰ βλάψωσι τὰ συμφέροντά μου· ἢ δὲ Ἀποθήκη βλάπτει πρὸ πάντων τὴν τιμὴν τῶν συντακτῶν αὐτῆς, καὶ τὴν ἐναποθηκευομένην ὑπ' αὐτῶν νεολαίαν.

Ἄς ἀκούσωμεν αὐτοὺς ἐξηγουμένους καλλιτετα.

Μόλις ὁ Γυμνασιάρχης Σμύρνης... Δὲν τὸ κουνεῖ ὁ Κύριος Λαίλιος ἀπὸ τὸ γυμνασιαρχικὸν του· εἶτε par droit de naissance, εἶτε par droit de coquette θέλει νὰ μᾶς πείσῃ, ὅτι εἶναι γυμνασιάρχης. Ἄς ἀκούσῃ λοιπὸν τὸ ἐξῆς κινέκδοτον ἐκ τῶν τοῦ Αἰλιανοῦ. « Ἀλέξανδρος ὅτε ἐνίκησε Δαρεῖον, καὶ τὴν Περσῶν ἀρχὴν καταπραχτίσθη, μέγα ἐφ' ἑαυτῷ φρονῶν, καὶ ὑπὸ τῆς εὐτυχίας τῆς περιλαβούσας αὐτὸν τότε ἐκθεοῦμενος, ἐπέστειλε τοῖς Ἑλλήσι θεῶν αὐτῶν ψήφισα-

σθαι. Γελοῖως· οὐ γὰρ ἄπερ οὖν ἐκ τῆς θύσεως οὐκ εἶχε ταῦτα ἐκ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ἐκεῖνος ἐκέρδιεν. Ἄλλοι μὲν οὖν ἄλλα ἐψηφίσαντο, Ἀκαδαίμονιοι δὲ ἐκεῖνο — « Ἐπειδὴ Ἀλέξανδρος βούλεται θεὸς εἶναι ἔστω θεός. » Οὕτω καὶ ἡμεῖς, — Ἐπειδὴ Λαίλιος βούλεται γυμνασιάρχης εἶναι, ἔστω Γυμνασιάρχης, ἀλλ' ἴστω ὅτι bisogna nascere per essere.

Ἐνταῦθα εἰς τὴν λέξιν Λαίλιος ἐπιτετα σημειώσις ἧτις μᾶς ἀπειλεῖ ὅτι ὁ Κύριος Λαίλιος ἐτοιμάζει διατριβὴν περὶ τῆς Ὀλλενδορφεῖου μεθόδου ἀξίας (δόξας τῶ Θεῶ) ἀναγωγῶσεως. Φαίνεται ὅτι ὁ Κύριος Λαίλιος ἐφίεται τῆς δόξης τῶν Θεραϊτῶν, Ἐφιαλτῶν καὶ τοῦ πυρπολήσαντος τὴν Ἀλεξανδρινὴν βιβλιοθήκην Καλίφου· ἀλλὰ κἄν διατριβὴ τῆς ὀπλῆς αὐτοῦ λακτίζων πρὸς κέντρα δὲν θέλει ἐπιτύχει τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ. Καὶ μὲν διὰ σοφισμάτων ἀποδεικνύονται ὡς ἀληθῆ πολλὰ πράγματα· οἷον ὅτι ὁ 4 εἶναι 7 ἐπειδὴ περιέχει καὶ τὸν 3, καὶ ἰδίως διὰ τοῦ σωρίτου ὅτι ἐπειδὴ ὁ κύριος Λαίλιος εἶναι γυμνασιάρχης τῆς οἰκίας του καὶ τὸ πολὺ πολὺ καὶ τῆς Εὐαγγελικῆς σχολῆς, εἶναι καὶ Γυμνασιάρχης πάσης Σμύρνης· οὐχ' ἔπον ὅμως οἱ ἄνθρωποι εἶναι συνειθισμένοι νὰ ὀνομάζωσι τὴν σκάφην σκάφην, καὶ τὰ σῦκα σῦκα.

Ἀλλὰ καιρὸς νὰ ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸ προκείμενον καὶ νὰ ζητήσωμεν συγγνώμην διότι παρασυρθέντες εἰς παρεκβάσεις ἀφήσαμεν τὸν Γυμνασιάρχην μας κρεμάμενον εἰς τὸν ἀέρα.

Μόλις ὁ Γυμνασιάρχης Σμύρνης κύριος Α. Λαίλιος προσηύχθη ὅτι κτλ. ὁ κύριος Ν. Κορτόπουλος, ὁ παρ' ἡμῶν ἀνάδοχος τῆς τερατοουργοῦ Ὀλλενδορφεῖου μεθόδου, διότι ἔτεχε τὸν περὶ βλαστῆριον (παρκαλοῦμεν τοὺς τυπογράφους ἡμῶν ὅπως μὴ ἐπιπέσωσιν ἀθροῖοι καθ' ἡμῶν καὶ ἀπαιτήσωσι πικρῶς τὸ ὀφειλόμενον νομίζοντες ἐκ τῶν λόγων τούτων ὅτι ἤδη ἐχρεωκοπήσαμεν).

Τῆς τερατοουργοῦ μεθόδου! Ἡ μέθοδος τοῦ Ὀλλενδορφεῖου ἄλλα τέρατα πλὴν ὑμῶν τῶν ἀγνωμόνων δὲν ἐγέννησεν, οἴτινες χθὲς καὶ προχθὲς ἐμανθάνετε δι' αὐτῆς τὰ ὀλίγα Γαλλικὰ σας, καὶ ἐνθυμήθητε, παρακαλῶ, πόσον ἐνθουσιωδῶς ἐξεθειάζετε αὐτὴν πρὶν ἢ ὁ μᾶστορας σας ἀπειλήσῃ νὰ σας βάλῃ εἰς τὸ φάλακρον καὶ νὰ σας ἀφήσῃ νηστικούς· autres temps autres moeurs. Τὸ δὲ περὶ βλαστῆριον τί ἀρμύζει κάλλιον εἰς τοιαύτην περίστασιν; Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ ἀρχηγὸς ὑμῶν δὲν ὑπερπήνεσε πολλαῖς τὴν περὶ τῆς ὀλίγου λόγος μεθόδου, καὶ δὲν μεταχειρίσθη αὐτὴν ἵνα διδάξῃ Γερμανόν τινα τὴν καθομιλουμένην Ἑλληνικὴν; Καὶ ἐὰν αἱ ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ μυριότατοι καὶ ἐπαινηθέντες ἐκδόσεις αὐτῆς δὲν μᾶς πείθωσι περὶ τῆς ἀξίας τοῦ βιβλίου τούτου, δὲν πρέπει κἄν νὰ σεβώμεθα ὀλίγον τὸν Ἑλληνικὸν τύπον, καὶ τὴν ἐπὶ τριετίαν πανταχόθεν τοῦ Παν-ελληνίου ἀρίστην ὑποδοχὴν, τὴν ἐκ μόνης τῆς πείρας πηγάζουσαν, καὶ οὐχὶ βέβαια ἐξ ἰδιαίτερης πρὸς ἡμᾶς εὐνοίας;

Προσπονησάμενος ὅσα οὗτος (ὁ Κ. Λαίλιος) εἶπε κατ' αὐτῆς, ὡς ὁ δοῦλος τοῦ μύθου τὰς πρὸς τὸν αὐθέντην του προσήσεις κτλ. δηλαδή ὁ Κ. Λαίλιος ἠθέλησε νὰ προσβάλῃ ἀπλῶς τὸν Ὀλλενδόρφον χωρὶς καὶ νὰ συλλογηθῇ τὸν παρ' ἡμῶν ἀνάδοχόν του; καὶ πῶς ἠδύνατο νὰ γίνῃ τοῦτο; παρακαλοῦμεν τοὺς σοφοὺς ἀποθηκαρίους νὰ μᾶς τὸ ἐξηγήσωσι· δηλαδή ὑποθεθέντος ὅτι οἱ λόγοι τοῦ σοφοῦ Γυμνασιάρχου μᾶς ἠδύνατο νὰ βλάψωσι τὸν Ὀλλενδόρφον τίς ἤθελε βλαφθῇ παρ' ἡμῶν; τίς ἄλλος ἢ ὁ κακόμενος ἀνάδοχος αὐτοῦ;

Ἐξήμεσε κατ' αὐτὸν τὰ αἰσχυρὰ (δὲν εἴπομεν οἷα ὑμεῖς ἐν τῷ περὶ γάμου) καὶ ταῦτα διὰ τοῦ ὀπίου διδάσκει κατὰ τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς τοῦ περιοδικοῦ του.

Ἡ καλὴ συμπεριφορὰ τοῦ Φιλοκάλου δὲν ἀπαιτεῖ νὰ γίνωμεν οὔτε ἀρνία διὰ νὰ μᾶς φάγωσιν οἱ λύκοι, οὔτε πτώματα διὰ νὰ μᾶς φάγωσιν οἱ σκώληκες τῆς Ἀποθήκης. Περὶ καλῆς συμπεριφορᾶς ἤρχισαν νὰ γράφωσι καὶ οἱ συντάκται τῆς Ἀποθήκης· εὐχόμεθα δὲ, ὅπως διδάσκοντες τοὺς ἄλλους ὠφελήσωσι καὶ αὐτοὶ, καὶ μάλιστα ὁ προεξάρχων αὐτῶν, ἵνα ἀπεκδυθῇ τὸ γενετικισμὸν, ἢ Δογμωτισμὸν αὐτοῦ.

Χωρὶς ὅμως μηδὲ πῶσος ν' ἀποδείξῃ καὶ τοι φρικτοὺς ὁμῶσας ὄρκους, τοῦταρτίον ἐκέλευον, τὸ ὁποῖον ἰσχυρίσθη ὁ κύριος Χ. Λαίλιος.

Οὐ μέμνημαι ὁμῶσας οὐδαμοῦ, οὔτε μὰ τὰ νάματα τῆς Στυγῆς οὔτε μὰ τὰς Εὐμενίδας· τοῖς δὲ μὴ βουλομένοις σινιέναι, καὶ τοῖς ἐκουσίως τυφλώτουσιν οὐδὲν δύναμι ἀποδείξει. Ὅχι· βέβαια, ἐν ὅσῳ ἰσχυρογυμνοῦντες, φθονοῦντες καὶ ἐθελοκακοῦντες πράττετε ὡς ὁ σχολαστικὸς ἐκεῖνος, ὅστις «θέλων εἰδέναι εἰ πρέπει αὐτῷ κομᾶσθαι καμύσας ἐπωπτρίζετο.» Εἴπομεν πολλάκις καὶ λέγομεν, ὅτι ἡ μέθοδος αὕτη εἰσάγει τὸν μαθητὴν δι' εὐκολωτέρας καὶ συντομωτέρας ὁδοῦ εἰς τὴν γλῶσσαν, ὅτι ὅσα μαθητὴν τὰ μαθητὴν καλῶς, τὰ ἐνοεῖ ἐντελῆς, καὶ ἐν βραχεῖ διαστήματι, μαθητὴν τὰ τέσσαρα σημεῖα τῆς πυξίδος (ἂν μᾶς ἐπιτρέπητε ἢ ἀντιπαραβολῇ αὕτη), καὶ ἤξεύρει πῶς εὐρίσκειται, καὶ τοῦ λοιποῦ δὲν πλέει περιβεβλημένος πικρὴν βύβλην, ἔπερ ἄλλως συμβαίνει, δὲν πτεῖται διὰ τὰς δυσκολίας τῆς γλώσσης, καὶ δὲν ἀποστρέφεται αὐτήν. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν εἶναι σοιχειώδης γραμματικὴ ἐνδεδυμένη τὴν γλῶσσαν. Λησμονεῖται δὲ ὑμεῖς οἱ περὶ τὸν Λαίλιον, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ μέθοδος ἡμῶν ἐπιγράφεται «Πρῶτον Βῆμα», εἰς τοῦ ὁποῖου τὸ τέλος δὲν ἐστήσαμεν Ἡρακλείου στήλας, καὶ οὐδ' ἐπαγγελόμεθα νὰ διδάξωμεν δι' αὐτῆς πάντα τὰ ἐν τῷ θησαυρῷ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης τοῦ Ἑρρίκου Στεφάνου. Ὅθεν εἰ μὲν ἄλλο τι ἐπιλήψιμον ἔχει τὸ βιβλίον ἡμῶν τοῦτο δύναται νὰ ἐξελεξῶσι, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ εἶδος τῆς μεθόδου, ἣτις αὕτη καθ' ἑαυτὴν θεωρουμένη, πολυῶμεν εἰπεῖν, ὅτι εἶναι ἡ καλλίστη ἕως ἂν ἐπιφανέντα τὰ ἐπιτροχάδην καὶ στάδην

ἐπισκιάσωσιν αὐτήν, καὶ τότε παύει πᾶσα περὶ τούτου συζήτησις καὶ φιλονεικία.

Δικαίῳ τῷ λόγῳ λοιπὸν καὶ ἐντὸς (ὁ Λαίλιος) καὶ πάντες οἱ ἀναγνόντες τὰ γραφόμενά του (ἐννοεῖται οἱ περὶ τὴν Ἀποθήκην) ἐμμενοῦσιν (ὑπὸ φόβου δηλονότι ἐπειδὴ καὶ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ μαγεύετου ἤκουσα αὐτῶν ἐπαινούτων κατ' ἰδίαν τὸ νῦν καταπολεμούμενον βιβλίον) εἰς τὴν ἐξ ἀργῆς ἰδέαν (λέγετε ὀρθότερον γνώμην· ἀλλὰ ψεύδεσθε δουλοπρεπέστατα ὡς εἶδομεν ἤδη).

Κατωτέρω δὲ οἱ ἀγγίνοις ἀρθρογράφοι παραβάλλουσι τὸ βιβλίον μᾶς πρὸς τὰ καταπότια τοῦ Ὀλοαῦου, τὰ ὁποῖα ἐλησημόνησαν ὅτι ὁ ἀρχισυντάκτης αὐτῶν καὶ καθηγητῆς τῆς Ἀγγλικῆς ἔκαμε μονοπόλιον, καταδείξας, ἡ κάλλιον εἶπεν κρυφῶς ἀπλῶς ὅτι ἐν δικαστήματι πέντε μηνῶν ἐδυνήθη νὰ διδάξῃ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ νὰ ἐξηγήσωσιν ἐκ τοῦ προχείρου τὸν Μίλτων καὶ ὁποῖον δῆποτε ἄλλον δύσκολον συγγραφέα, καὶ νὰ συνθέτωσιν ἐπιστολάς ὀρθῶς γεγραμμένας, καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἀνεμώλια. Μάρτυρας δὲ τούτων ἐπικαλοῦμεθα ἅπαντας τοὺς παρευρεθέντας πολίτας. Ἀλλὰ τὰ μὲν καταπότια τοῦ Ὀλοαῦου θεραπεύουσι πᾶσαν νόσον διὰ τῆς αὐτῆς οὐσίας, ἡ δὲ Ὀλλενδόρφιος μέθοδος δὲν διδάσκει βέβαια τὴν Ἑλληνικὴν ἢ τὴν Λατικὴν ἐφαρμοζούσα εἰς αὐτὴν τοὺς κανόνας τῆς Γαλλικῆς ἢ τῆς Τουρκικῆς. Ὅθεν κἀναυθὰ ἢ σύγκρισις· ἂν ἀραιῶς γράμμασιν ἐγράψατε οὐδὲν ἄλλο ἢ λῆρος· — ἀνθρακεῖ ὁ θησαυρὸς.

Τί νὰ γίνῃ; (ἐκφρονοῦσιν ὡς ἐν μεγάλῃ ἀμηχανίᾳ) ὁ ἀληθὴς ἐπιστήμων (περὶληπτικῶν τούτου· δηλαδή ὁ Λαίλιος καὶ Σ²) εὐκόλως δὲν πτεῖται (τοιαῦτός ἐστιν ὁ ἐκ τῆς σοφίας πηγάζων ἠρωϊσμός αὐτῶν) σείει τὴν κεφαλὴν (ὁ Κύριος Α. καὶ Σ² σείουσι τὴν κεφαλὴν [τὸ καθούκιον] ὅπου ἂν τὸ ὑπαγορεύει αὐτοῖς τὰ συμφέρον· τὸ ἠξεύρομεν τούτου ἐκ πείρας) εἰς τὰ ἐπ' ἄλλω ἀκρίτως πιστευόμενα τερατογρήματα!!!

Φιλοδίκαιοι Σμυρναῖοι, καὶ λοιπὰ τέκνα τῆς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς Ἑλλάδος, ὑμεῖς οὔτανες ἐμθθυμῶδον ἀπεπτύσατε τὸ ἄχαρι, ἀπῆδες, ἄσκοπον, κακόζηλον καὶ τερατόμορφον τῆς Ἀποθήκης, (ἢ) κλητοροῦσθε ἐπὶ ἀκρίσιᾳ, διότι ἐπὶ τριετίαν ὄλυν ἐδέχθητε καὶ ἐνεκολπώθητε τὴν Ὀλλενδόρφειον μέθοδον. — Ἐνέγκατε ὑμεῖς τὴν ψῆφον.

(Καλὴν ἀντάμωσιν.)

Σημ. Λυπούμεθα ὅτι τὰ στενὰ δριά μας δὲν μᾶς ἐπιτρέπουσι νὰ συμπληρώσωμεν τὴν ἀπάντησίν μας· λέγομεν ὅμως πρὸς τὸ παρόν, ὅτι καθ' ὅσον ἀπορᾶ τὰ μυθιστορήματα, χρειὰς τυχεύσης εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ προσφέρωμεν τὸν τράχηλον ἡμῶν εἰς τὴν λαμπρότην τῆς Ἀποθήκης μετὰ τοῦ Κοραΐ, ὅτι· ἐσχολίασε καὶ ἐξέδωκε μυθιστόρημα, μετὰ τοῦ Ῥαγκαβῆ ὅτι νομιζόμεν καὶ μετέφρασε καὶ συνέγραψε, καὶ τὸν ὁποῖον εἰτογράφησαν (μεταφράσαντες οἱ ἀφιλοτιμοὶ ἐκ Γαλλικοῦ βιβλίου!) μετὰ τοῦ ἱθνηφιλοῦ ἀνδρός Κ. Ν. Δραγοῦμη, καὶ μετὰ τοῦ ἡμετέρου Ι. Σκυλίση, ὅστις πρὸ τριωνετῶν πέμψας συνδρομὴν 1,000 φιαρίων ὑπὲρ τῆς Σχολῆς ἐπηνέθη ὑπὸ τοῦ σοφοῦ γυμνασιάρχου μᾶς οὐ μόνον διὰ τὴν γενναίαν συνεισφοράν του, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ ὠρετὰ ἄματα καὶ μυθιστορικά· μεταφράσεις του.

(*) Τὴν Ἀποθήκην ἄλλως πως εἰσάπτειν ἢ κοινῇ γνώμῃ τοῦτο ἐνδιαφέρει τὰ μέγιστα τοὺς συντάκτας αὐτῆς.

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΓΑΡΙΒΑΔΙΝΗΣ.